

Izhaja vsaki četrtek ob 11. uri dopoldne. Rokopisi se ne vračajo. Ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Cena listu znaša za celo leto 4 krone, za pol leta 2 kroni. Za manj premožne za celo leto 3 krone, za pol leta K 1:50. Za Nemčijo je cena listu 5 K, za druge dežele izven Avstrije 6 K.

Rokopise sprejema "Narodna Tiskarna" v Gorici, ulica Veterinari št. 9.

Naročnino in naznanila sprejema upravnništvo v Gorici, Semeniška ulica št. 16. Posamezne številke se prodajajo v tobakarnah v Šolski ulici, Nunski ulici, na Josip Verdijevev tekalšču nasproti mestnemu vrtu in na Korenjskem bregu (Riva Corno) št. 14 po 8 vin.

Oglasi in poslanice se računijo po petih vrstah, in sicer: če se tiska enkrat 14 vin., dvakrat 12 vin., trikrat 10 vin. Večkrat po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Ivan Bajt v Gorici.

Tiska „Narodna tiskarna“ (odgov. J. Marušič) v Gorici.

Bohinjska železnica.

Jedno največjih del, ali prav za prav največje delo bohinjske železnice, predor med Podbrdom in Bohinjsko Bistrico, je torej predrt. Dne 31. maja so slovesno prebili zadnjo steno bohinjskega predora, in pot iz Bohinja na Primorsko je odprta. Ta dogodek je velikega pomena za zgradbo druge železniške zveze s Trstom, kajti s tem, da je bohinjski predor pravočasno narejen, je zagotovljeno, da se velika alpska železnica v določenem času otvori. Kopanje predora začelo se je od severne strani dne 5. novembra l. 1900, od južne strani dne 25. oktobra l. 1900. Delo je bilo težavno, kajti boriti se je bilo z vsakovrstnimi neprilikami, ki so pa zdaj, hvala Bogu, premagane in je torej gotovo, da se nova železnica izroči javnemu prometu kakor je bilo določeno, namreč v jeseni leta 1905.

Zgradba te železnice je velik dogodek zlasti za našo primorsko deželo, v prvi vrsti pa za slovenski del iste. Pred leti smo se sicer nadejali in se tudi močno za to potegovali, da bi se druga železniška zveza s Trstom zgradila čez Predel, kar bi bilo v marsikaterem pogledu koristnejše za nas, kakor tudi glede splošnega prometa. Ali o tem ne pomaga danes več ničesar govoriti, in zadovoljni smo tudi s to zvezo. Nazadnje pač ni nikakega dvoma, da ne bi bila nova železnica velikega pomena. Vsaj v tem soglašajo vsi strokovnjaki. Kakor ima vsaka nova železnica znamenit vpliv na pokrajino, po katerih teče, tako bo imela velik vpliv tudi ta železnica za slovenske dežele, posebno pa za naše Primorje. Ni sicer izključeno, da ne bi imela nova železnica za nas Slovence poleg ugodnih tudi neugodne posledice, kajti verjetno je, da bodo vodne sile v teh krajih privabile podjetne ljudi, da ustvarijo indu-

strijalna podjetja, saj bo železniška zveza omogočala konkurenco in razpečevanje izdelkov. In zato imajo popolnoma prav oni, ki trde, da bodo pri novih vratih silili na slovenska tla tuji elementi od severa in od juga, in si skušali tu pridobiti veljavo. Ravno tako imajo prav oni, ki pravijo, da bo v gospodarskem oziru železnica izdatno koristila Gorenjski in Goriški, da pa zna postati v narodnem oziru jako nevarna, ako ne bo prebivalstvo zavedno in značajno ter ne bo znalo krepko in odločno braniti svojih pravic, in ako ne bo znalo izpolnjevati dolžnosti, ki jih ima vsak Slovenec. Bodisi pa temu kakor koli, velikega pomena te železnice kolikor za nas Slovence kakor tudi za celo državo ne more odrekati nobeden, in se od vseh komaj pričakuje dan, ko bo železnica popolnoma dogotovljena. Ker je pa bilo največje in najpomembnejše delo te železnice, prevrtanje predora med Podbrdom in med Bohinjsko Bistrico in se je to prevrtanje te dni srečno končalo, je popolnoma umestno, da se je rešitev tako težkega dela praznovala na posebno slovesen način in sicer v torek dne 31. maja.

Že dalje časa so se vršile priprave za to slavnost. Ves prostrani prostor pred predorom je bil okrašen s slavoloki. Stotine zastav je vihralo in med njimi vse polno slovenskih trobojnic. Za visoke goste je bil postavljen šotor v krasnem slogu, a pred njim okusno izdelana kapelica. Že dan pred slavnostjo pa je došel v Bohinjsko Bistrico, ki je bila vsa okrašena s slovenskimi zastavami, nadvojvoda Leopold Salvator. Pričakoval ga je občinski odbor s požarno brambo in šolarji. Z nadvojvodom pripeljal se je tudi železniški minister Wittek. Zvečer je preskrbel občinski odbor v čast visokemu gostu serenado, kakor tudi krasno

razsvetljavo. Pred vilo Ceconi pa, kjer je prenočil nadvojvoda, so priredili domači pevci, pod vodstvom g. nadučitelja Humeka, podoknico.

V torek dopoldne so se pričele slavnosti ob pol 9. uri s sv. mašo, katero je v bližini predora daroval č. g. župnik Piber. Velika množica občinstva je prisostvovala cerkvenemu opravilu. Po sv. maši so si slavnostni gostje nadeli obleke, skozi katere ne pride mokrota, ter zasedli 32 malih okrašenih voz. Vsak voz je imel 4 sedeže. Železniški stroj je odpeljal vozove ob sviranju godbe skozi slavnostno okrašeni portal v predor.

Ves predor se je svetil v električnih lučicah, transparenti so v predoru označevali kilometre. Pri metru 2260 se je vlak ustavil. Ondi se je vršila slavnost prebitja. Tu je bilo vse ovito z zelenjem, v avstrijskih zastavah in v zastavah kranjske in primorske dežele. Posebno bogato so bila posejana ondi električna svetila.

Sekcijski šef Warm je nagovoril tu zastopnika cesarjevega, nadvojvoda Leopolda Salvatorja. V govoru je poudarjal, da je bilo treba 43 mesecev dela, da je bilo delo dovršeno v toliko, da se more obhajati slavnost prebitja. Prosil je nadvojvoda, da v predoru izproži zadnjo mimo. Nadvojvoda se je zahvalil in pritisknil na električni gumb, na kar je v oddaljenosti 500 metrov eksplodiralo 40 min ter se porušila 50 metrov debela skala, ki je v predoru še ločila Kranjsko od Primorske. Delavci so odstranili kamenje. Železniški minister je imel govor, v katerem je proslavil cesarja in naznanil odlikovanja.

Ob četrta na 1. uro je pripeljal vlak slavnostne goste na goriško stran v Podbrdo, ki je bilo vse v zastavah. Nadvojvoda in goste je pozdravil goriški deželni odbornik dr. Marani, nakar je odgovoril

nadvojvoda. Goste so pogostila dekleta v slovenski narodni noši. Ob pol 3. uri popoldne so se vrnili gostje zopet v Bohinjsko Bistrico, kjer se je vršil banket. Banketa se je udeležilo 100 oseb. Deželni glavar Oton pl. Detela je nazdravil cesarju, baron Hein nadvojvodi, baron Schwegel žel. ministru, drž. poslanec dr. Sylvester na sekcijskega šefa Wurma, ces. namestnik Goess na podjetnika Ceconija, „viteza dela“, svetnik Koch na časopisje, sekcijski šef Wurm na slavnostne goste, posebno na državnega poslanca dr. Sylvestra.

Po banketu se je večina gostov podala domov. Nadvojvoda se je s posebnim vlakom iz Lesec odpeljal na Dunaj.

Končamo to poročilo z željo „Slovenca“, naj bi bila nova železnica na srečo Goriški in Kranjski. Bojazen, da bo v narodnem oziru slabo uplivala, naj se razleti ob jeklenosti našega naroda in ob delu za njegovo narodno brambo.

Rusko-japonska vojska.

Ko nimajo Rusom sovražni listi ničesar poročati z bojišča in jih je v tem pogledu za nekaj časa zapustila domišljija, izmišljujejo si pa grozne reči o dogodkih v Rusiji, o dogodkih namreč, ki se niso nikdar dogodili. Najljubši konj, katerega jahajo v tem pogledu, je revoliucija, katero vidijo na vseh koncih in krajih Rusije. Zadnje dni so poročali o nekem revolucionarnem gibanju v Varšavi, kjer je bilo v jednom dnevu obsejenih 600 oseb. Židovski list „Piccolo“ je videl celo po noči 80 trug, v katerih so nesli v temni noči in na skriven način na pokopališče in so jih tam zakopali. Tudi rusko vojaštvo se povsod upira mobilizaciji in revolte nastajajo celo v ruskih kadetnih šolah. Car ruski je vedno

LISTEK.

Opeharjeni krčmar.

Igra s petjem.

Osebe:

Peharček, krčmar; Barba, žena; Iglica, muzikant. (Godi se v sobi krčmarja Peharčka.)

Prvi prizor.

Peharček (sedi za mizo pri peči in ji): Te-te-re-te, slabo, slabo. Še kosti so postale dražji od oni teden. In kako naj si privoščim potem kosček mesa. (Odloži nož in vilice, pije in potem poje:)

Sladko vince piti
To me veseli,
Dobre volje biti
Svoje žive dni.

Barba (vstopi): No, no, ne bodi vendar neumen. Saj si že star dovolj.

Peharček: Molči stara, molči! Veselega človeka je še Bog vesel, in kaj to pomeni, tega ti niti ne razumeš. Eh, ženska je pač le ženska — naše rebro!

Barba: Oj ti grdoba, ti! Faj te bodi! Sit si, pa bi molil raje kakor se pretvarjaš.

Peharček: O saj sem dejal (poje):
Tista grda stara baba,
K nima dnarcev ne blaga...

No pa sedi vendar sem le k peči, saj vem, da se ti že sline cedé po tem le

kozarčku. Hej, tudi ženske ga radi pijete — pa to pustimo na stran. (Zunaj zaropota nekaj.) Pojdi pogledat, Barba, kaj šari zunaj, pojdi! (Gre.)

Drugi prizor.

Iglica (poje še zunaj):

Dobr večer Bog daj,
Od ljubce sem fraj,
Ker m je dala, ker m je dala
Moj prstan nazaj.

(Vstopi.) Pa Bog in sveti križ z vami, hišni oče. Za kak kosček večerje bi vas prosil, veste, škant ne nese dosti, slabi časi. (Poje):

Slabi časi so začeli
Na Primorskem tu za nas,
Ker ne moremo kupiti
Niti kranjskih si klobas.

Peharček: Preklicano je lepa ta-le. To mi morate še enkrat zapeti — ta bi mi skoro dopadla. (Iglica vzame gosli z rame in gode, oba pojeta:)

Slabi časi so začeli

Barba (vstopi): Za božji križ, kaj pa bo iz tega, ali ne bosta takoj tiho!

Iglica: Ej, hišna mat, ali bo kje spat? Pa res nisem siten človek jaz, le spim rad dobro po dobri večerji.

Peharček: Mož, kdo ste in kaj? Iglica (poje in gode):

Muzikant sem Iglica
Z Vipavskega doma,
Od Krasa pa do Nanosa
Vsakdo me že pozna.
Za dobro jed zagodem vam
Dve, tri, ali tudi več,
A to povem — ne plačam nič
Če jedna vam bo všeč.

Barba: Oh, ti presneti muzikant!

Peharček: Molči, stara, pa ven stopi in prinesi kaj za pod zob; saj vidiš, da gleda kakor polh iz dupla. (Barba odide.) No, pa le glej Igla, ali kako že vpijejo za tabo, da mi zagodeš jedno tako, ki mi bo všeč; sicer boš plačal — in krčmarski računi niso ravno kratki.

Igla: Dobro! Jaz vam jih znam vsake vrste (Barba prinese skledo juhe), a sedaj ne, moram prej to-le pojesti. (Sede in ji.)

Barba (možu): Oh, saj pravim, ti si neumen človek.

Peharček: Le molči, sedaj boš videla, ko pojé.

Barba: Nič ne bom videla, nič — le pojedel bo.

Iglica (vzame gosli): Prosim, gospod krčmar, sedaj posluh. (Poje in gode:)

Lepi so nagelni,
Lepi so gajtroži,
Lepši je trtica,
Kedar cveti.

Peharček: Hm, hm, — lepa, a vendar mi ne vgaja. (Ženi:) Barba, daj prinesi še kaj na mizo. (Odide in prinese kmalu meso in zelje.)

Barba (v skrbeh): Oh, saj pravim, ta moj mož!

Peharček: Molči; dokler mi nobena ne vgaja, plača on.

Iglica (hitro pojé in zopet začne):

Lepi so nageljni,
Lepi so gajtroži,
Lepši je trtica
Kedar zori.

Peharček: Nič ne bo, nič. Plačati bo treba, plačati. Hej, meni ni vsaka po nosu. Dej, stara, dej, še pol litra mu ga prinesi, naj gode pa plača. (Odide in prinese za nekaj časa vino.)

Iglica: Pa presneto fin nosimate vi gospod birt. Marsikomu sem že zagodel, še škofu, ko je bil ono leto pri nas na birmi in nič ni rekel, a vam kar nobena ni po volji (pije).

Peharček: No, pa le dajte še eno!

Iglica:

Sladko je lizat med,
Sladka je štrukljev jed,
Slajši pri čaši je
Polni sedet.

Peharček: Nič — tudi sedaj nič.

Barba: Oh, sam Bog je dal —

v nevarnosti za svoje življenje. Povsod se plazijo za njim pekleni stroji. Revez je zgubil vsled hudih porazov na bojišču glavo. Ves potir hodi okoli in joče. Zadnji čas se je celo sprl s Kuropatkinom in noče ničesar vedeti o Kuropatkinovih vojnih načrtih. General Stassel v Port Arturu je obupal in se hoče kar meni nič tebi nič udati na milost Japoncem, samo da ga puste živeti. Rusi so med bitko pri Kinčovu razvili belo zastavo ter dali Japoncem s tem znamenje, da se hočejo udati, ali, ko so jim Japonci verovali in niso več nanje streljali, začeli so Rusi koj zavrtno streljati na Japonce. Takih in enakih častniških faloterij nahaja se zadnje dni vse polno v nemških in italijanskih židovskih listih, posebno pa se v tem odlikujejo tržaški „Piccolo“, dunajski „Zeit“ in dunajski „Schwarz-gelb“. Vsak razsoden človek, ki zna trezno in hladno misliti s svojo glavo, bi moral spoznati na prvi pogled, ko čita take častniške faloterije, da so iste zgolj le izbruh divjega sovraštva proti Rusom in vroti Slovanom sploh. In vendar se dobe celo med Slovenci ljudje, ki pokladajo nekaj važnosti na taka poročila in jim semtertje celo verujejo, ter začnejo mrmrati proti Rusom, ne zaradi tega, ker bi jih ne ljubili, ampak jim začnejo očitati malomarnost, neprevidnost, lehkomyšelnost itd. itd., akoravno so se že stokrat prepričali, da so bila taka poročila vedno in popolnoma izmišljena. Mi se takim ljudem seveda le smejemo in pomilujemo njih malodušnost. Z bojišča, kakor rečeno, ni zadnji čas nobenih poročil o kakem važnem dogodku. Taka poročila pa se pričakujejo od dne do dne, posebno zdaj, ko je dospela vest, da ima Kuropatkin ob Liaojangu zbranih že 200.000 vojakov. Ako je ta vest resnična, potem prične Kuropatkin že v najkrajšem času ofenzivo in ni tudi izključeno, da ne bi poslal večjega oddelka svoje armade proti jugu na pomoč Port Arturu.

Iz Čifu se poroča listu „Lokal Anzeiger“, da se je pri Talienvanu zopet potopila jedna velika japonska oklopnica, namreč „Sikišima“, ki je zadela ob neko mino. Potopili so se tudi vsi mornarji. „Sikišima“ prenašala je teže 15.000 tonelov. Bila je torej jedna največjih japonskih vojnih ladij. Imela je štiri topove od 36 cm kalibra, 14 od 15 cm, 20 od 76 cm in 8 od 42 cm kalibra. To je bila jedna izmed sedmih velikih vojnih ladij, katere je imela Japonska iz početka vojske. Zdaj so ostale pa samo še štiri, potem ko sta se, kakor je znano, potopili „Hatsuse“ in „Fuji“. Japonci se bojijo, da jim bodo mine požrle vse vojne ladje in da se ne bodo imeli s čim bojevati na morju, ko dospe v Rumeno morje baltiška eskadra.

Iz Čifu prihajajo še nepotrjene vesti, da se je vršila pred par dnevi velika bitka na morju. Te vesti so pripovedovali mornarji, ki so se tam blizu vozili na parobrodih, in so čuli močno in dolgotrajno grmenje topov. Tudi od drugih

(začne že računati) juha 8, meso in zelje 12, vino, pol litra —

Peharček: To boljši seveda —

Barba: Juha 8, meso in zelje 12, vino, to boljši seveda —

Iglica: O joj, o joj — sam Bog se me usmili (gode in poje):

Ne nuca ne žvižgat in peti,
Oštir če le dnarce imeti —

Peharček: O lá, ta pa ta. Še enkrat jo dajva, jaz moram tudi peti z vami.

Peharček in Iglica (pojeta):
Ne nuca ne žvižgat ne peti,
Oštir če le dnarce imeti —

Peharček: Tako je, gospod Iglica, že vidim da znate. Bravo, gospod Iglica, bravo — o ta pa mi ugaja, ta pa ta!

Iglica: Dobro, dobro (stisne gosli pod pazduho). Da vam le ena ugaja, pa je dobro. Pa Bog z vami, gospod krčmar. (Odide — zunaj se še ališ!)

Mi smo mi, mi smo mi —

Tra-la-li-la-la-la —

Peharček: Oj, ti presneti, ti presneti! (Drži se za glavo.)

Barba: Saj sem vedela, kaj bo. Tako je z možmi. Če ne more, ne zapravlja. Oh, kako smo me ženske nesrečne! (Drži se tudi za glavo.)

Janko Filipovič Serjunov.

strani se širijo take govorice. Tudi prebivalci mesta Čifu, stanujoči na višavah okolo mesta, so čuli grmenje topov. — V Talienvanu se govori, da je tudi japonska oklopnica „Joshima“ zadela ob neko mino in se potopila z vsem moštvom. To bi bila torej peta izmed sedem velikih japonskih vojnih ladij.

General Kuropatkin je brzojavil carju: Dne 3. t. m. so japonski pešci napadli naše kozake. Japonci so se nahajali v jako trdnih pozicijah pri vasi Khotjanidza. Kozakom prišla je od naše strani pomoč z dvema topovi. Vsled tega so kozaki pregnali Japonce, ki so morali zapustiti svoje pozicije. Bitka je trajala pet ur. V bitko je bilo zapletenih šest japonskih stotnij. Naši topovi so izvrstno zadevali in so največ pripomogli dobremu vspehu. Ubit je bil poveljnik kozakov. Dva častnika bila sta lahko ranjena in ranjenih je bilo tudi 13 kozakov. Japonske izgube nam niso znane, a gotovo je, da so veliko večje od naših.

V Tokiju je te dni zgorelo vseučiliščno poslopje. Škoda je velikanska. Govori se, da je vseučilišče nekdo zažgal.

Iz Liaojanga prihajajo poročila, da so Japonci iz kopne in morske strani napadli Port Artur. Rusi so napad odbili in uničili japonsko armado. Pred Port Arturom bi združeno vladivostoško in portartursko rusko brodovje v odprti bitki na morju bilo porazilo Japonce in potopilo štiri japonske vojne ladje.

Politični pregled.

Deželni zbori. — „Wiener Zeitung“ je objavila cesarski patent, s katerim se sklicuje češki deželni zbor na dan 14. t. m. Isti uradni list priobčil je drugi cesarski patent, s katerim se razpušča bukovinski deželni zbor. Kakor poročajo dunajski listi, se skličeja nižjeavstrijski in tirolski deželni zbor šele meseca septembra.

Važne besede glede italijanskega vseučilišča. — Sobotni „Slovenec“ je prinesel iz Budimpešte sledeče zanimivo poročilo:

Dne 14. maja t. l., o priliki sprejema delegacije v Budimpešti, se je vršil mej cesarjem in tržaškim delegatom Mauronerjem sledeči pogovor: Mauroner: Mi želimo italijansko vseučilišče v Trstu; cesar: to vi ne vdobite v nobenem slučaju, in je z rokami dal tem besedam še večji pomen.

To se je v javnosti popolnoma zamolčalo. To je tudi bilo vzrok, da so jo italijanski delegati potem takoj demonstrativno odkurili iz Budimpešte.

Poročevalec „Slovenec“ trdi, da to vse lahko dokaže s pričami.

Balkan. — Neki dopisnik „Slovenca“ je imel pogovor z Borisom Sarafovom, ki je izjavil, da se vstaja v Macedoniji zopet začne in sicer iz naroda samega, ki jo prepričan, da Turčija noče resno izvesti reform. Ako sta združeni Srbija in Bolgarija, bo nemogoča avstro-ogrski, aneksija Macedonije. Sarafov je prepričan, da vstaja zmaga.

Dopisi.

Iz Dornberga. — Izdal se je debeli možicelj, ki čez našo duhovščino laze in jo po zloglasnih liberalnih listih sramoti in blati ter s tem na svetu svojo fino oliko kaže. V zadnjem Gabrščekovem listu se je podpisal z I. P. — Ta I. P. ima še nekaj jednako izobraženih „bratcev“ kakor je on, toda pustimo vse te revčke tam, kjer so z I. P. vred.

Le našim učiteljem povemo nekaj na uho. Če Vas bodo taki posestniki plačevali in redili ter se za zvišanje Vaših plač poganjali kakor je gostac I. P., ki nima lastne hiše, ne svojega zemljišča — in taki so njegovi jednaki „bratci“ — potem morate vipavski učitelji v dvakrat štiriindvajsetih urah vsi za lakoto umreti.

Kaj in kako pa mi pravi posestniki o zvišanju učiteljskih plač sodimo, je dovolj znano iz ljudskega glasu pa iz županstvenih shodov pri „Rebku“. Dovolj o tem.

Zdaj pa kaj drugega. Pretekli teden so torej Lahi zaklali v Rihembergu mladeniča Ličena. Tudi v Dornbergu so pretekli praznik iskali prepira z našimi fanti. Mi pa našim fantom svetujemo, da

se teh laških polentarjev ogibljejo, da ne pridejo v nesrečo, kajti Lah nosi baje seboj nož in revolver.

Naše ljudstvo je kupčijo s prvim sadjem (črešnjami) povečem končalo. Imamo namreč domači trg, kjer so kupci-domačini in ptujci — ves čas še precej dobro plačevali, le neki kot rak rusi „mešetar“ je včasih kupcem prigovarjal, naj ne plačujejo drago in naj ne višajo cene, ker ljudje bodo dali blago za vsako ceno, raje kakor da ga domu poneso. Ta pač ne privoščijo Dornberžanom dobrega, dasi biva že več let tukaj.

Trta prav lepo kaže, da že mnogo let ne tako. Ima pa tudi krasno vreme, pa tudi izvrstno žveplo in vitrijol, ki nam ga je oskrbela „Goriška gospodarska zveza“. Hvala ji!

Bog obvari našo lepo vipavsko dolino pred točo in drugimi elementarnimi neizgovodami, država pa naj nam še vinsko klavzulo odpravi, potem ji bomo o „bendim“ radostnim srcem napili: „Na zdravje!“

Posestnik.

Iz Mirna. — Na binkoštni ponedeljek se je vršil ustanovni občni zbor „Del. izobr. društva“ v Kostanjevici na Krasu. Na povabilo č. g. kostanjeviškega vikarja Zakrajšeka, napravili smo podpisani izlet v Kostanjevico ter se udeležili tega občnega zbora. Po občnem zboru ostali smo še pri prosti zabavi ter tudi nekaj pesmic zapeli. Ko smo se pa hoteli posloviti od vrlih Kostanjevcev, začela je razsajati huda nevihta z dežjem. Zaradi tega smo morali ostati čez noč v Kostanjevici. Drugi dan pa smo prišli okolo pol šestih jutraj z vozom domov. Iz Mirna smo odhajali s petjem, pol smo v Kostanjevici, in domov prihajajoč smo tudi zapeli pesmi „Sveta noč“ in „Naglo bratje“. Odšli smo trezni, ker nas je lahko vsakdo videl, ker je bilo opoldne. V Kostanjevici smo bili tudi cel čas trezni, kar tudi lahko vsi navzoči Kostanjci potrjujejo, in domov smo prišli tudi trezni. Ali pri vsem tem so nekateri nasprotniki „Kat. del. društva“ pograbili ta slučaj v svojo reklamo, ter nas na vse načine obrekujejo, češ, da cele noči okoli razgrajamo. No, le počasi, dragi! Imate dovolj posla drugje. Ako boste hoteli, vam že povemo kje. In pa pred svojim pragom pometajte! Kaj bi rekel pometajte? Vile morate vzeti, in tisti gnoj izkudati, ker metla bi pred vašimi pragovi nič ne opravila. Ako pa boste se še kedaj ob nas drezali, bomo pa mi odgnili tisto belo zagrinjalo, ki pokriva gnoj in blato pred vašimi pragovi. No hodite z maslom na glavi na solnce.

Pevci „Kat. del. društva“ in drugi moške, ki so bili na izletu v Kostanjevici.

Iz Kozane, meseca maja 1904. —

(Kje je resnica in kje je ni.) — V „Soči“ se je med drugim čitalo, da pod sedanjim županom nazadujemo. Jaz ne vem, kak pojem ima „S.“ dopisnik o napredovanju in nazadovanju, a zdi se mi za gotovo, da zamenjava drugo z drugim. Naj govore dejanja: — Pred sedanjim županom se je v našem občinskem uradu poslovalo, kakor je bolje ugajalo strankam in oblastvom: nemški, tu pa tam italijanski in tudi slovenski; sedaj se uraduje izključno v slovenskem jeziku. Župan ve, da zastopa slovensko občino in ne pozna v tem oziru nobenega klečeplastva.

Prejšnji župani so imeli občinsko blagajnico v svojih rokah; sedanjí župan je odklonil ta posel, izročivši ga spoznamno z občinskim starešinstvom preč. gosp. vikarju v Kozani. On ne potegava in ne plačuje občinskega denara, ampak ga nakazuje na podlagi zakonitih sklepov — vse proti pobotnicam, dočim so bili v poprejšnjih dobah občinski računi zelo nedostatno opremljeni z dokazili. — Kakor sem že omenil, je sedanjí župan sam zahteval vsakoletno revizijo računov po posebnem odseku; — poprej ni bilo nikdar nobene kontrole; zato pa zmešnjava na zmešnjavo, nerednost za nerednostjo in izguba za izgubo in zadnja posledica — p r a v d a.

Pod sedanjim županom se je plačalo veliko dolgov, koje so napravili njegovi predniki. Rešil je zastavljene oblige in sicer za Kojško 3000 K, za Brestje 400 K, za Vedrijan 1200 K, Višnjevik 400 K. — Postavila se je občinska straža; vsaka davčna občina ima zdaj svojega redarja, kateremu je skrbeti za vzdrževanje javnega reda. Tega ni bilo poprej nikdar.

Poprej so se skoro poljubno prirejali javni plesi in ne malokrat z nev-

šečnimi nasledki. Zdaj se je skršilo število takih zabav, gotovo ne v škodo javne pravnote.

V Vipolzah se je zgradila nova cesta do korminske meje s potroškom okoli 8000 K; razširilo se je premajhno pokopališče in popravil nevarni zvonik.

V Kozani se je zgradil nov farovž; starega je občina odkupila in dobiva od poslopja lepe dohodke; z znamenitimi podporami iz javnih zalogov napravil se je občinski vodnjak; občina je potrosila zanj samo 70 K; v sredi občine napravili smo planišče; dobili smo pošto in brzojavno postajo, postavili po vasi svetilnice; pod vasjo odstranil se je strmi cestni klanec in razširila se cesta. To delo, za katero se je župan mnogo potezal in je podpiral kot cestni odbornik, stalo je okoli 8000 K.

V Šmartnem se je zelo olajšal promet po odstranitvi nevarnega klanca in zgradbi nove ceste, ki je stala kakih 14.000 K in menda še več. Tudi za to delo si je župan mnogo prizadeval. V tem času je Šmartno dobilo novo župnišče.

V Kojškem se je odstranil zelo nepriležni klanec na Šteharščici, popravilo župnišče in vkupil prostor za napravo novega živinskega trga.

V Vedrijanu se je popravilo župnišče in pred istim ogradilo novo dvorišče.

V Gradnem se je predelal nevarni zvonik in županstvo je od svoje strani podpiralo zgradbo novega mosta v Slavčeh.

Od Vrhovlja, skozi Krasno in Višnjevik do Drnovka se je zgradila nova, skoro dve uri dolga cesta, katera služi v veliko prometno olajšavo dotični pokrajini itd. itd.

Se marsikatera pridobitev iz preteklih 11 letne dobe bi se lahko naštel v dokaz, da ni županija v tem času nazadovala, ampak da je očitno, in kolikor so dopuščale denarne moči, vsrajno napredovala. In pri vsem tem se nahaja v občinski blagajni še precej lepa svota denarnega preostanka. Ker že o tem govorim, naj povem, da je od starešinstva izvoljeni odsek 8 udov dne 10. tek. meseca pregledoval občinske račune za leto 1903, ter napravil svoje poročilo, na kojega podlagi je občinsko starešinstvo v seji dne 14. istega meseca enoglasno potrdilo predložene račune, kateri razkazujejo okoli 5000 kron denarnega preostanka.

Ko je hotel računodalec zbranimu starešinstvu dejansko izkazati gotovino — so starešine smejé odklonili to ponudbo, češ, da se zanašajo na župana.

In vidite, pri takem gospodarstvu ima n. pr. davčna občina Kojško letos samo 10% doklado na izravne davke. Kaj takega se ni poprej že davno slišalo. Sicer pa ne hvalimo dneva pred večerom. Pride vladni komisar na lice mesta in ta razkrije strmečem svetu nepričakovane stvari.

Podbrdo. — Z dopisnikom (kateriga morda poznam) v „Soči“ z dne 28. maja, se ne bom pričkal. Le toliko na znanje:

Opreddje mu rad prepustim, je že lepše zunajnosti, ko dobrorejeni fajmošter. Pri liberalcih — recte naprednjakih — nisem iskal in ne iščem spoštovanja. Fara Podbrdo pa ni še napredna, kakor bi jo radi imeli dopisnik „Soče“ in njegovi drugi. Da sem naprednjakom na poti, ni čuda — že ve zakaj. — Kar vem od svojega prednika, preč. g. Carlja, taki ljudje tudi njemu niso všeč in težko mara za njih hvalo!

„Manire“ in izobraženja se ne bom učil od dopisnika, njegova olika se kaže v dopisu samemu, jo lahko spozna iz uradnih aktov, se mu jo lahko dokaže iz pisem i. t. d. Glede binkoštnih „afere“, mu svetujem, naj popraša dotična dekleta: Kak o sem rekel in za kaj sem rekel. — Obžalujem pa dotična dekleta, da lepo svoje vedenje perejo v umazani „Soči“. Nisem vedel, da so v Podbrdu, v vasi, tudi dekleta že napredna. — Sicer sodnija je vsakemu odprta. Prosim dopisnika, da bi me morda on, kot posebno normalen na duši in telesu, hotel preiskati. —

Za njegove druge „čenče“ se ne zmenim. Da bi se pri njem posvetoval, ni vreden. Konečno, ako je mislil „paradirati“ sam pri otvoritvi predora s svojo jako prikupljivo osebnostjo, obrnil naj bi se bil za časa na pristojno mesto in jaz bi mu bil drage volje prepustil svoj sedež.

Podbrdo 2. junija 1904.

Val. Krageij,
župnik.

Novice.

Sv. birma in kanonična vizitacija se bo v tolminskem in cerkljanskem dekanatu tako-le vršila: 11. junija zvečer prihod premilostljivega knezo-nadškofa v Tolmin, 12. junija sv. birma v Tolminu, 13. junija v Volčah, 14. junija v Drežnici, 15. junija dopoldne v Libušnjem, popoldne istega dne se obišče cerkev na Kamnem in pri Volarjih, 16. junija se pregledajo podružne cerkve tolminske župnije, 17. junija bo sv. birma v Podmelcu, 18. junija na Gračovem, 19. junija v Nemškem Rutu, 20. junija v Stržišču, 21. junija v Podbrdu, 22. junija v Oblokah, 23. junija v Bukovem, 24. junija dopoldne v Oreheku, popoldne v Ravneh, 25. junija obisk podružnic cerkljanske župnije, 26. junija sv. birma v Cerknem, 27. junija v Novakih, 28. junija v Jagersčah, 29. junija v Otaležu, 30. junija v Šebreljah, 1. julija dopoldne prihod na Št. Viško goro, 2. julija sv. birma dopoldne na Ponikvah, popoldne na Pečinah, 3. julija sv. birma na Št. Viški gori, 4. julija v Ročah, 5. julija v Dol. Tribuši, 6. julija v Idriji ob Bači, 7. julija pri Sv. Luciji ob Soči, zvečer istega dne se povrne prevzvišeni knezo-nadškof zopet v Gorico.

Nadvojvoda Rainer. — V nedeljo zvečer ob 10. uri 20 minut se je pripeljal v Gorico Nj. Vis. nadvojvoda Rainer, feldcajmajster in višji poveljnik domobranstva. Dospel je namreč že v petek v Gorico tečaj za štabne častnike domobranstva, ki je bil na taktičnih vajah. Nadvojvoda Rainer prišel ga je pa inšpicirat. Nadvojvoda Rainer nastopil se je v hotelu „Südbahn“. V ponedeljek predpoludne podal se je z raznimi častniki v Brda, a povrnil se je v Gorico že okolo poludne, in tu se je začelo vspejemanje dostojanstvenikov, cerkvenih vojaških in civilnih. Vsprejeti so bili naš mil. knezonadškof, deželni glavar, dvorni svetnik grof Attems itd. K obedu, ki je bil popoldne, bili so povabljeni višji vojaški častniki. Med obedom svirala je vojaška godba. Zvečer pa je priredila mestna godba na čast visokemu gostu obhod po mestu. V torek bil je zopet obed, h kateremu so bili povabljeni poleg višjih častnikov tudi dostojanstveniki raznih oblastev. Po obedu se je nadvojvoda odpeljal v Kormin in si tam ogledal spomenik cesarja Maksimilijana. Ko se je z večernim vlakom povrnil v Gorico in se odpeljal od tu dalje proti Nabrežini, pričakovali so ga na goriškem kolodvoru dostojanstveniki raznih oblastij. Nadvojvoda stopil je v vagona in se začel razgovarjati z gospodi. Ko je zopet stopil v železniški voz in se je začel vlak pomikati, je nadvojvoda še iz voza pozdravljaval visoko gospodo.

Promocija. — Na graškem vseučilišču je bil v petek promoviran doktorjem prava c. kr. sodni pristav v Vipavi, gosp. Jurij Polenšek.

Za slovensko strotišče oziroma za „Katol. društvo detoljubov“ so darovali: P. n. gg. Ivana Šusteršič 75 v, Alojzij Corte 1 K, Terezija Trovkar 96 v, društvo „Slovenska beseda“ 1 K 66 v. Nekdo iz Ljubljane za sirotišče in za „Skalnico“ 2 K, Ivan Kurinčič, podžupnik v Medani 2 K.

Bog plati!

Dar. — Upravi „Pr. Lista“ je izročil N. N. 10 K za „Alojzijevisčce“.

Za „Šolski Dom“ je prejela uprava „Prim. Lista“ 29. velikega travna 1 K 80 vin, in 5. rožnika 1 K 66 vin, katere je darovalo društvo „Slovenska beseda“.

Izvanredne slavnosti v čast Brezmadežni Devici na Barbani. — Ker se praznuje letos petdesetletnica, odkar je sv. cerkev na slovesen način razglasila, da je bila Marija brez madeža spočeta, ne smemo glede tako veselega dogodka ostati hladni mi, ki nam je izročeno v varstvo svetišče, katero je že izza 6. stoletja posvečeno Brezmadežni. (To svetišče se je ustanovilo 582. leta in je prištevajo med najstarejša krščanska svetišča.)

Radi tega smo sklenili z blagohotnim privoljenjem prečastitega škofijskega ordinarijata, da praznujemo to petdesetletnico na prav slovesen način 8 dni in sicer od 17. do 24. julija. (Dotični vsopred objavimo svoječasno.)

Polni zaupanja se torej obračamo do pobožnih Marijinih častilcev ne samo iz naše, ampak tudi iz bližnjih škofij, iz Trsta, Istre, Vidma in Ljubljane. Naša goreča želja je, da obiščejo častilci Ma-

rijini to priljubljeno svetišče, ki leži na prijaznem otoku sredi med graješkimi lokvami (lagunami), da si okrepčajo potrtla srca, da najdejo miru in tolažbe v sv. zakramentih, da zadobe odpustanje svojih grehov in popoln odpustek časnih kaznij.

Da, častilci Marijini, tukaj, ločeni od posvetne nečimernosti in lahkomišelnosti, prebujeni iz spanja strasti in iz verske mlačnosti in brezbrzičnosti, ki vlada, žal, v mnogih srcih, tukaj boste našli dušno radost v solzah kesanja, v sv. miru hiše božje, v skrivnosti moči sv. zakramentov in v prijetni molitvi. Tu boste občutili, kako velika je ljubezen Marijina do njenih otrok.

Pridite torej, pobožni Marijini častilci — v njenem imenu Vas pozivljamo — pridite v obilnem številu počastit Brezmadežno Devico, da tako javno pokažete svojo vero in svojo ljubezen do Marije, v vzgled in vspodbujajo drugim vernikom.

Zares, ob tej petdesetletnici, odkar je bila Marija proglašena Brezmadežna, naj zadoni od vseh strani veseli glas:

Na Barbano, na Barbano, k priljubljenemu Marijinemu svetišču!

Svetišče Brezmadežne D. M. na Barbani.

Meseca maja 1904.

Oo. Frančiškani, varuhi svetišča.

Uboj v Rihembergu. — Minuli četrtek, na dan sv. R. T., nastal je popoldne v Rihembergu pretep med domačini in italijanskimi delavci, čegar izid je bil ta, da je neki Italijan zabodel tako hudo 22-letnega mladeniča Ivana Ličena, da je ta že par ur po pretepu izdihnil svojo dušo. Med pretepom bila sta ranjena tudi dva Italijana. Zapri so vsled tega več oseb, med njimi par Italijanov in nekaj domačinov. Več italijanskih delavcev zapustilo je vsled tega Rihemberg, ter se napotilo proti domu. Dvajset delavcev, ki niso imeli dovolj denara, da bi se podali v domovino, peljalo se je v Trst na italijanski konzulat — vsaj tako poročajo italijanski listi —, da bi jim ta priskrbel denar za vožnjo v domovino. Vsled tega dogodka zagnali so italijanski listi v Gorici in v Trstu strašanski krik in začeli so tako nesramno pisati o našem slovenskem ljudstvu, posebno pa o Rihemberžanih, kakor da bi bili ti sami divjaki, ki ne puste nobenega pri miru, posebno pa ne Italijana, ako se prikaže v njih občino. In zakaj vse to? Zato, ker je italijanski delavec iz Abrucov, iz klasične dežele vsakdanjih tolovajstev, prebodel slovenskega mladeniča Rihemberžana, in mu v 20. letu njegove dobe pretrgal nit življenja. Ali ni to največje lopovstvo? Ali ni to največja nesramnost? Kako da se je vršil pretep, kako je isti nastal in zakaj, vse to nam ni natanko znano in bode to dognala šele sodnijska preiskava. Pa denimo, da bi bili Italijani popolnoma nedolžni in da bi jih par slovenskih fantov v resnici napadlo brez vsakega povoda, kje imajo ti nesramni listi pravico napadati in sramotiti vse slovensko ljudstvo in vse prebivalce rihemberške občine ter hujskati na priliko v Gorici, kakor to dela zadnji „Corriere“, goriške Italijane proti goriškemu Slovincem. Kakor rečeno, nam niso natanjko znani vzroki rihemberškega pretepa, ali to pa nam je prav dobro znano, da nastopajo nekateri italijanski delavci, ki delajo zdaj pri bohinjski železnici, sem ter tja prav arogantno in izzivajoče, bodisi na Krasu, kakor tudi v naših gorah, kakor da bi jih njihova dvatisočletna „avita coltura“, o kateri italijanski listi pri vsaki priliki kričijo, opravičila, da nas smejo Slovence celo na naših tleh žaliti na najpodlejši način ter nas napadati na najraznoličnejše surove načine. Nam ne pade nikdar na um, da bi zaradi nekaterih italijanskih srboritežev in surovežev napadali vse Italijane in hujskali naše ljudstvo proti njim, kakor nam ne pade nikdar na um, da bi imenovali ves italijanski narod tolovaje zaradi tega, ker se izvršujejo tako pogosto tolovajstva po Italiji in posebno pa v Abrucih, odkoder so doma oni delavci, iz katerih vrst je eden zabol v četrtek v Rihembergu mladeniča Ličena. Proti taki pisavi italijanskih listov moramo mi torej odločno protestovati in jo označiti kot izbruh največje podlosti in surovosti, katere ni zamogla ublažiti niti dvatisočletna „avita coltura“.

„Goriška Čitalnica“ je priredila v torek s sodelovanjem slovenskih igralcev iz Ljubljane gledališko predstavo s koncertom, ki se je z ozirom na sedanje

razmere in na vročino, ki je že pri nas nastala, prav dobro obnesla. Vse točke programa vsprejete so bile z živahnim ploskanjem. Jako je ugajal poslušalcem krasni in sonorni glas baritonista g. Betetto, kakor tudi petje soubrette gospodične Vugrinčič, kakor tudi izvrstno igranje gospoda in gospe Danilove.

Nesreča. — Na praznik sv. Rešnjega Telesa sta trčila skupaj s kolesom pri vojaški bolnišnici Gorjan Ludovik, ki je vozil od „Alojzijevisčca“ proti Placuti in gospod baron Ritter, ki je vozil od Cingrofa proti ulici Orzoni. Gorjan Ludovik je hudo ranjen na telesu, na rokah in na glavi. Gospodu baronu Ritter se ni nič hudega pripetilo.

Izpred porotnega sodišča. — V torek se je vršila pred tukajšnjim porotnim sodiščem kazenska obravnava proti Viljumu Peniču iz Zagreba, rojenemu leta 1873., delavcu pri bohinjski železnici. Tožen je bil zaradi težke telesne poškodbe, ker je dne 18. februarja t. l. s kolom tako hudo udaril svojega tovariša Franceta Sladića, s katerim sta skupaj stanovala v Hudajužni, in sicer po glavi, da ga je pri tej priliki na levem očesu tako poškodoval, da ne bode Sladić nikdar več videl nanje. Ker so porotniki bili mnjenja, da ni storil Penič tega s slabim namenom, ampak le v jezi, potrdili so tozadevno eventualno vprašanje in Penič bil jo obsojen le na tri mesece navadne ječe ter na plačilo 100 K Sladiću za prestale bolečine in 1000 K za izgubljeno oko.

Včeraj se je imela vršiti obravnava proti Joahimi Stanonik, bivši poštni ekspeditorji v Renčah, zaradi uradnega poverjenja, a se ni vršila, in je morala biti odložena, ker je bil zagovornik dr. Graziadio Luzzatto zadržan po nekem poslu na Dunaju.

Gad vpičil je te dni v Oseku 8-letnega dečka Rijaveca Henrika. Zgodilo se je to, ko se je deček splezal s črešnje in stopil na tla. Dečka prepeljali so v Gorico najprej k zdravniku dr. Baderju, in ko ga je pa ta videl, da je vse otečen, prepeljali so ga v bolnišnico.

Laška kultura. — Na dan sv. Rešnjega Telesa stal je v Solkanu pokrit neki tržaški Lah, ki dela pri bohinjski železnici ter gledal procesijo, ko je šla mimo njega in se ni niti Najsvetejšemu odkril. Stopila sta pa k njemu dva Solkanca, ter ga po svoje navadila nekoliko „manire“.

Vojaške vaje. — V mesecu avgustu imeli bomo pri nas skoro gotovo divizijske vojaške vaje.

Ljudska opekarna v Biljah, vpisano društvo z omejenim poročtvom, bo imela dne 25. t. m. ob 6. uri pop. v društveni pisarni v Biljah izvanredni občni zbor z naslednjim dnevnim redom: 1. Prostovoljni razpust zadrage; 2. Razni predlogi.

Pretep med elvilistom in vojakom. — Ko se je vračal pred par dnevi Jože Pavlin iz Št. Petra iz mesta domov, prišla sta mu nasproti dva topničarja. Ne ve se zakaj in kako, prišlo je med Pavlinom in vojakoma najprej do prepira in potem tudi do pretepa. Vojaka potegnili sta nože, in jeden vojakov ranih je Pavlina tako močno na glavi, da se mora zdaj zdraviti v tuk. bolnišnici.

Nesreča v Škrbini. — Iz Škrbine nam pišejo: V soboto 4. t. m. se je tukaj zgodila nesreča. Kmetica Marijana Bunc je šla hitro popoldne brat črešnje; ni bila dobre četrte ure na črešnji, ko se jej veja vlomi in strmoglavi na tla tako nesrečno, da ostane na mestu mrtva. Dasi je bila žena že priletna, t. j. v 68. letu, vendar je bodo domači zelo pogrešali, ker je bila še zmirom delavna in skrbna.

Utonil je ko si je hotel okopati noge 62-letni Ivan Maver, ki je bil kolon na posestvu Ferluga, nahajajočem se blizu Kolonije pri Trstu. Okolu poludne v soboto pred kosilom šel je namreč Maver k vodnjaku, da bi si opral noge, kakor je to delal po navadi vsaki dan. Ali takrat prekucnil se je revež v vodnjak, v katerem ga je žena našla že mrtvega, ko ga je šla klicat, naj bi šel h kosilu.

Nesreča o streljanju proti toči. — V Lindaru pri Pazinu sta hotela streljati proti toči 38-letni Avgust Baksa in 33-letni Anton Jedrejčič. Mej tem je strela vdarila v top in razneala istega in njega vsebino. Oba sta bila nevarno ranjena, vsled česar so ju morali odpeljati v puljako bolnišnico.

Lakote umrl. — Dne 24. maja so našli v gorovju pri občini Planina truplo delavca Pavla Širca, ki je v blaznosti odšel z doma. Obdukcija jo dognala, da je revež lakote umrl.

Pet „Tantum ergo“. — Uglasbil g. Karol Bervar vodja orgljarske šole v Celju. Op. 6. Založba in last „Pod. društva organistov“. Cena 70 vin. Ti „Tantum ergo“ za mešan, zadnja za moški zbor — so jako lepi in lahki, da jih lahko rabijo na vsakem koru. Gosp. Bervar jih je blagovolil podariti omenjenemu društvu, za kar se mu vodstvo društva najsrčneje zahvaljuje. Bog plati!

Ker toraj čisti dobiček ostane temu, za vse organiste tako potrebnemu društvu, zato želimo in pričakujemo obilo naročil.

— Naročajo se pri Franc Klančnik-u, org. v Rožiški vasi na Laki (Štajersko), ali pa pri g. Karolu Bervarju-u v Celju.

Naš cesar se povrne dne 10. t. m. iz Budimpešte na Dunaj, kjer ostane do 15. t. m. Potem se pa poda na svoje navadno letovišče v Isl.

Dnevni red papeža Pija X. — Pij X. je v marsičem spremenil navade na papeževem dvoru. On vstaja zjutraj rano ter dela potem pri svoji pisalni mizi do 10. in tudi 11. ure dopoldne. Pod zadnjim papežem je bila navada, da je državni tajnik vsak dan prihajal na avdijenco med 9. in 10. uro zdaj prihaja pozneje, da ne moti papeža v delu. Državni tajnik, kardinal Merry del Val, prihaja k papežu šele okolu poludne, da poroča o tekočih stvareh. Večkrat se dogaja, da ga papež pridržuje na obedu, kjer se razgovarjata o uradnih poslih. V takih slučajih je prisoten tudi tajni papežev kaplan mons. Bressan. Ob 4. uri pop. odhaja papež zopet na delo, ki traja do 9. ure zvečer. Večkrat prihajati obiskat papeža tudi njegovi sestre, živeči zdaj v Rimu — Zadnji čas se je večkrat zgodilo, da je papež zjutraj na vse zgodaj vstal ter šel brez vsacega spremstva v vatikanske vrtove, kjer je ostal po vso uro. Sploh se govori, da je Pij X. nasprotnik etiketi.

Grozna toča v Madridu. — V ponedeljek zvečer razsajala je nad Madridom strašna nevihta s točo. Toča bila je tako debela, da je bilo ranjenih od nje vse polno oseb. Razbila je po mestu skoro vse šipe. Po drevju napravila je velikanško škodo. Povsod, kjer se nahajajo vrtni in po okolici, bila so tla pokrita z zelenjem in z vršički, katere je odbila z dreves toča. Toča ležala je pol metra na debelo po tleh. Bila je tudi grozna povodenj, ki je porušila več hiš. V mestu po ulicah so nastali hkratu celi potoki, ki so drveli za seboj ljudi in živino. Ubityh je bilo na tisoče ptic.

Največje orglje na svetu so bile v teh dneh na razstavi v St. Luis. Imajo 10.059 piščalk, 5 manualov in 140 do-nečih registrov. Nekateri piščalke so tako velike, da dva moža čisto lahko v njih stojita. Mehove (6) gibljeta dva motora (gibača) po 10 konjskih sil. Orglje stanejo približno 100.000 dolarjev.

Katerih živali ne smemo ubijati? — Jež živi od miši, polžev in mnogih drugih živalic, ki so poljedelstvu škodljive. Pusti ga torej v miru. Krastovica uniči na uro 20—30 škodljivega mrčesa. Zato ne ubij je. Krt se ne dotakne rastlin, temveč se hrani le s črvi, gosenicami i. t. d. Imej z njim usmiljenje in zravnaj le potrpežljivo krtine. Ne ubijaj ptičev. Tako uče francoske šolske knjige.

Vsaka rodbina

naj bi v svoj prid rabila le

Kathreinerjevo

Kneippovo sladno kavo

ket primes vsak-danji kavni pijači.

„Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani“

Dunajska cesta 19 — v Medjatovi hiši v pritličju — Dunajska cesta 19

vsprejema:

1. zavarovanja vsakršnih posloplj, premičnin in pridelkov proti požarni škodi;
2. zavarovanja zvonov proti poškodbam in
3. za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaji:
 - a) zavarovanje na doživetje in za smrt, jednostavna zavarovanja za slučaj smrti, na doto in rento, ljudska zavarovanja z mesečnim plačilom zavarovalnine po 50 vin., 1, 2, 3 in 4 K in daje po neprisljenih vlogah v oddelku „Rentna hranilnica“ deželne zavarovalnice zelo praktično starostno in rentno preskrbo;
 - b) zavarovanja proti vsakršnim nezgodam (telesnim poškodbam) in nezgodam na potovanju po suhem in na vodi ter jamstvena zavarovanja vsake vrste.

Pojasnila daje in vsprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice ter postreže na željo tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanje pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri s vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovalcem popolno varnost.

Svoji k svojim!

Rojaki Slovenci! Pristopajte k domači zavarovalnici!

Loterijske številke.

6. junija.

Dunaj 39 43 2 34 83
Gradec 74 55 70 3 83

A. Krušič

trgovec in krojaški mojster

Gorica, ulica Gius. Verdi št. 33

naznanja slav. občinstvu, da je dobil ravnokar *sveže angleško in avstrijsko blago, kakor tudi svežih ingotoljenih oblek in površnikov* raznih vrst v veliki izbiri za bližajočo pomladno sezono.

Izdelek iz lastnega blaga jamčim.

Viktor Toffoli

v Gorici, via Teatro št. 20 (na stari pošti)

velika zaloga oljkega olja iz najugodnejših krajev.

Za luč kr. 32	Corfù kr. 56
Jedilno „ 36	Bari „ 60
„ finejše „ 40	Lucca „ 70
„ boljše „ 44	Nizza „ 80
dalmatinsko „ 48	Najfinejše gl. 1
istrijsko „ 56	

Priporočam č. duhovščini in cerkvenim oskrbnikom.

And. Fajt,

pekovski mojster, Gorica, tekallade Fr. Josipa št. 2 (lastna hiša), in podružnica št. 20.

Izvršuje naročila vsakršnega peciva, tudi najfinejšega, kakor so nove maše in godove, kolače sa birmance in poroke itd. Vsa naročila izvršuje točno in natančno po želji naročnikov. Ima in prodaja različne moke, fina peciva, fina vina in likerje po smeri ceni. Za Veliko noč posebno goriško pinco in potice itd.

Lekarna

Cristofolletti v Gorici

Prave in edine žel. kapljice s znamko sv. Antona Padovanskega.

(Varstvena znamka)

Zdravilna moč teh kapljic je neprekosljava. — Te kapljice uredijo redno prebavljanje, če se jih dvakrat na dan po jedno žličico popije. — Okrepé želodec, storé, da srgine v kratkem času omotica in životna lenost (mrivost). Te kapljice tudi storé, da človek raje je.

Cena steklenici 60 vin.

Anton Fon,

klobučar in gostilničar v Semenški ulici, ima bogato zalogo raznovrstnih klobukov in toči v svoji krčmi pristna domača vina ter postreže tudi z jako ukusnimi jedili. Postrežba in cene jako solidne.

Anton Kuštrin

Gospodski ulica h. št. 25.

priporoča častili duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo trgovino jedilnega blaga n. pr. kavo: Santos, Sandomingo, Java, Cejlon, Portorico i. dr. Olje: Lucca, St. Angelo, Korfu istersko in dalmatinsko. Petrolej v zaboji Sladkor razne vrste. Moko št. 0, 1, 2, 3, 4, 5. Več vrst riža. Miljsveče prve in druge vrste, namreč po 1/2 kila in od 1 funta. Testenine iz tvornice Žnidaršič & Valenčič v Il. Bistrici. Zveplenke družba sv. Cirila in Metoda. Moka iz Majdičevega mlinca v Kranju in z Jochmann-ovega v Ajdovščini. Vse blago prve vrste.

V novi prodajalnici z jestvinami in kolonijalnim blagom v Gorici

Anton-a Zamparo

Semenška ulica 12,

se nahaja bogata izbira navadnih in finih vin. Specijaliteta: Grška vina, Malvasia, Mavrodaphne in Ahajec. Napolitanske in ilirske testenine, čaj, biškoti in različni drugi likerji.

Vse po najnižji ceni.

Pozor! Pozor!
Zaloga vina!

Na prodaj je belo in črno brsko, vipavsko, furlansko in istrijsko vino. Odpošilja se na vse kraje v sodkih od 56 litrov naprej. Postrežba je točna, cene zmerné.

Se priporoča s spoštovanjem

Josip Toroš,

Via del Ponte Isonzo hšt. 6. Gorica.

Anton Potatzky

v Gorici, na sredi Raštela hiš. št. 7.

Trgovina na drobno in debelo.

Najceneje kupovališče nürnberskega in drobnega blaga ter tkanin, preje in nitij.

Potrebščine

za pisarne, kadilce in popotnike.

Najboljše švanke in šivalne stroje.

Potrebščine

za krojače in čevljarje.

Svetinjice, rožni venci mašne knjižice.

Hišna obnava za vse letne čase.

Posebnost:

semena za zelenjave, trave in detelje.

Majbolje oskrbljena zaloga za kramarje, krošnjarje, prodajalce po sejnih in trgih ter na deželi.

Edina slov. kleparska delavnica
v ulici sv. Antona št. 1

Podpisani se toplo priporoča svojim rojakom v mestu in tudi na deželi za izdelovanje vseh kleparskih izdelkov, kakor cevij za vodo, žlebe za stavbe, kuhinjske priprave. Prevzema tudi vsako popravo po prav nizkih cenah. Zagotavlja točno in solidno postrežbo udani

Karol Čufer,
klep. mojster.

Sprejema

hranilne vloge

katere obrestuje po 4 1/2% polumesečno; ne vsdignene obrestipripi suje konec leta k glavnici. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila

udom na osebni kredit po 6% in na vknjižbo po 5 1/2%

„Centralna posojilnica“

registrovana zadruga z omejeno zavezo,

Gorica, ulica Vetturini 9.

C. kr. poštnohranilnični konto N. 851.292.

Sprejema

nove člane

s glavnimi in opravnimi deleži. Glavni deleži po 200 K, opravnili po 2 K. Otvarja članom tekoče račune, katere obrestuje po dogovoru.

Uradne ure

vsak dan od 8. ure zjutraj pa do 1. ure popoldne.